istudile, kaije ümbre tööri; kon meil oa vallaline hend tema filmi paije. Viid tulli tälle tarveste meelde, mis temäga sündinu olli, ja tema käsi puttu oa kogemade pälle imelisen kirja külge, mis temä punn, föame kottal olli; ja ta sai arwu, et see imelik kiri, oa tädagi furnaest üles olli öätanu. Ja pond selle kirjaselge jälle hää kirja ola, ninu saitse ninud üles, sest ta tuntse hendel jo tükelt jõudu olewat, ommi lõpmuga ütten, neitse kodo minnä. Sääl olli ta ninud õige rahulik ninu röömus sai ninu jõi, mis sõpru orra temäle laewa päälc wend. Kui ta jõs nun ja joonu olli, läts ta õdwe enne selget, sillsamal ööl lüwaste öra, et tedä ütegi inemise silm mitte ei pia nägema elärat. Röömsa jälle nägemise sroowiga jõtte teine wana foldsi oldsafad, kui hääd sõbrannat sunnalaga, selle loetuse ja lubaga, kõiki hää tegemisi nä- ite kord tärwete tafada. Ent wana foldsi sest teda sala teed pitc lüng ei wällä. — ellärigi rasse reisi päin läts kaupmehel sala kärwien mõõdi, enne sai ta omma lüna ja maija sai, kon teda tema trum teenes furre röömuga wasta wõtt. Wana trum teenes ei tijä kõigesi sest midägi, misugune ömetus terwa perremehele olli johtunu, Kaupmees jutusi tälle kõik pihjäsi öra, kui reisi temä furmatsi, ninu selle imelisen kirja wäe-läti furnaest sälle üles öratadus saam.

Wana trum teenes olli röömus neraest õhtpäni joobnu, et tema kallis leiwä rasend weel kõrd furnaest ello on tulnu. Kaupmees ei käse omal trumi teendrit kellegi helüta, omma kodo tuledi, sest ta ei ole süngi enamt sulge, oma „armsa“ prowwa wiha eest, kellel jamme sidä, tema rere perrä rinnun on. Wana teendrit olli see wäega röimolin, sest et kaupmees rogoni õhtsel kodo olli joudnu, kuna kellg film teda sääl ei ole wel nõmnü.

Kaupmees olli oman majan, kui rongin, sest ta wällägi ei julga min- na, kellegi filmi hemsis nändata. Ja olli oman kõton kui kõtun, sest ta midägi ei näe ei ka kuule. Kõik tema jutu kuplemine ja rasendus, sai temist jaetu, trum teendri röimust ja waldsuse all, keda kõik elomb peisi ja pälli kuulma nidiwä. Selle pealest olli tema jõa tärwete rahul.

Ütel hommongul tulli wana teenes herra torse ja kuulutas: „Tõmba oma kõigen lünan leina lipu üleran, sest kuninga ainukene tütar, ker mitu nädalit jo rasjete haige olli, on öra kolnu. Kuninger oma prowwaga oma wäga jutusen murren.“ — See kuulutus pand kaupmee le mõtteke: „Eks woip mino imelik kiri tede weel furmaesti üles öratada, ma wiip ja minnä proowi tegemä. Sele mõnafat nõrawo ond tema ka omale trumi teendrile teeda, ker pelle üle hemsis wäga röömustes, et täll ninu witsi kõrda läit, kuninga juurt tabamise perida, poole ku-

ningrügi omanäus faija, mida kuningas jo ortsale tahtnu, kui keasi neisi, tema ainuma tütre terwer teer. Mis weel sest orwada ehk ütelda, ker temä tütarl jurnaest üles öratap. —

Kaupmees pand hende õige kenärte rõiwile, ninu läts kõige oma imelisen kirjaga kuninga maija, kon nütlemata juur leinamine olli. Kunin- ga mor illes tütrekene olli kui noor hainakene öra närtinuld, ukse lantsi pealt maan, iganesi end puhkamaan. Tohtride kõri olli jo om- ma teed läinu. Surm olli neile ja neide tarnusele käiu ten- nu, ninu kõik kalli palga ihtaja ilma jätnu. Kõimuliku mehe loiwa kõige koolja man pelwet, ja pimfewa kõigi pidi purba kuninga paari tröstida. — Neide fenda este ninu kaupmees, oma imelisu elo-kirjaga, kui selge-päin, öö pime- dusi fiise. Nii ufkmada-imelik, ja ile leja röömustas olli see lubagi, kuninga poole, neide kallimba filmä-terätesi üles-tõsemisest. Kõik sääl olejä, pääle kuningliku rawem- bide päiwa ilma hõnga-tõmbamada, kaema ja kullema, mis imelisu meer ette wõtap, ja kuis koolnule elo mann tulesi. Ent kaupmees läts tarfewesta kõige koolja mann, wõtt (kui) selge füdi hemme winda päält öra, ninu pand imelisu elokirja föame rõttale ja ütel koolsa, pihalidu häälega, filmi täiwa poole üles tõsten: „Saa elärat!“ Kõrnu ja röömu wär- win käwe kõigist päal olejist läbi ja läbi, kui nesna näiwa ja kuuliwa koolsat tarfemisi hingämä nenkawat, mis kõrd kõrrale ikr kõwemban läts, kooni kuninga tütar oma filmä wallale loest, rõngutas ja küsse: „Kas ole ma kült kawwa maanu? Oh, mis maalus uni mull olli!“ Sääl jooksi kuninga oma prowwaga, mõlemba wõrdi, üles öratedu tütrele ümbre koola, ja noa annuwa tälle fund, ninu ütliwä: „Meie kallis tütrekene! Se olet kült kawwa maanu, üle palje päiwi ja õige, ja fa uni olli wistse ilmun see kõige magusamb!“ Sia tõte ka kuninga tutar üles, sest ta tuntse ka omin lükmin tõte naoru olewat, ninu hende ise- newat, ja ta küsse fuiwä, mida tälle rutta toodu. Kuninga tütar sai hää-isoga, ninu tulli pälle pääle, kui terwe inemine, tõbe wo- test üles, olli röömsa, ninu piiris ja naeratadi, mis sõgi härte kõrdu ei lää, sest et tema lüg rasjete haige olli olnu, ninu omas näo-poolsi öra märtsinu. Et ta elli ja terwe olli, — see röömu käwe ile kuningdiku rawembide mõistuse, ja noa wõtiwa kaupmeest kõige